

[Elgaard.]

anstaltninger — jeg går nu også ind på tanken om en omsætningsafgift —, er der en række varegrupper, der skal holdes udenfor denne. Derom kan vi ikke blive uenige, idet disse varegrupper jo vil blive holdt udenfor for hele befolkningen, også for de ikke-pristalsregulerede lønninger.

Men så føjer man til fra socialdemokratisk side, at derefter, når vi er blevet enige så langt, er der yderligere en hel række af samfundets medlemmer — man kan jo så begynde med dem, der trænger mest, de arbejdsløse, og man kan gå videre til alders- og invaliderentemodtagerne, til andre personer i det danske samfund, der også under forholdsvist normale forhold trænger til social hjælp —, som man ønsker at undtage fra omsætningsafgiften. At det er opfattelsen, tør jeg ud fra de forhandlinger, der er ført, godt sige, det siger man jo rent ud fra socialdemokratiets side. Hvis man kunne foretage beregninger på dette grundlag, hvis man bl. a. kunne opgøre, hvor stort et antal af den danske befolkning der ville komme ind under denne bedømmelse, kunne man antagelig også gøre op, hvor store pengebeløb der ville kræves, for at man kunne give disse mennesker denne særligt begunstigede stilling i forbindelse med en omsætningsafgift. Men så langt er vi jo ikke nået i de forhandlinger, der har været ført, så der foreligger ikke noget fæcit.

Skal jeg kaldes ondsindet, hvis jeg kommer med en eftersætning til det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale, en eftersætning, der skulle lyde således: at det er mit indtryk — det skulle glæde mig, hvis det ærede medlem ville protestere derimod og modbevise det —, at socialdemokratiets vurdering af vort lands økonomiske situation og af midlerne til at råde bod på den ligger på den linie, for at sige det brutalt, at stort set skulle egentlig de befolkningsdele, der politisk og på anden måde har nær tilknytning til socialdemokratiet, fritages for at blive omfattet af de foranstaltninger, der skal bidrage til at rette vor økonomi op? (*H. C. Hansen*: Det skulle det ærede medlem havde sparet sig!). Jeg har jo allerede sagt, at det er bedst, vi siger tingene, som de er — så får vi nok gensidig rettet derpå. (*H. C. Hansen*: Jeg synes, dette skulle være undgået!).

Jeg kan ikke se, at der ud af de førte forhandlinger, ud af den debat, som vel nu nærmer sig sin afslutning, er kommet et resultat, der klart peger fremad mod en afgørelse. Også de ordførertaler, der er holdt af medlemmerne af retsforbundet og af det radikale venstre, har indeholdt en række

særønsker, der, om de skulle opfyldes, ville betyde en væsentlig ændring i regeringens forslag og en formindskelse af begrænsningsmulighederne både overfor forbrug og købekraft, og som derfor ville forringe den samlede plan således, at dens virkning ville blive af endnu mindre betydning. Samtidig hermed har det radikale venstre antydnet, at det samlede beløb på visse områder er noget for lille.

Overfor disse betragtninger finder jeg ikke, at der er anledning til at lade denne debat udvikle sig i mange timer endnu. Jeg mener, at vejen til virkelig at komme på talefod med hinanden vil være betydelig mere fremkommelig i udvalgene, hvor man vil kunne prøve, hvilke muligheder der er.

Jeg ønsker at fastholde, hvad jeg begyndte med at sige, at man indenfor de partier, jeg nævnte, er enig om, at det er nødvendigt at gribe ind. Man er også enig om, at i den henseende vil det være det nyttigste, om man i størst mulig udstrækning kan nå frem til samlet optræden angående midlerne. Jeg vil slutte med — som jeg gjorde første gang, jeg havde ordet — at anbefale de af regeringen stillede forslag.

Jeg vil mene, at under den kommende udvalgsbehandling kan udmærket godt både områder, der allerede har været nævnt under debatten, og områder, der drages frem i udvalget, behandles. Hvis denne forhandling kan føre til, at der bliver nærmere føling mellem partierne, mellem flere partier end hidtil, så tør man måske forudse et resultat, og jeg vil gerne sige på venstres vegne, som det allerede er sagt fra regeringens side, at vi er rede til at optage forhandling med ethvert af de partier, der er repræsenteret i udvalget, og søge at nå frem til resultat.

Må jeg gøre en enkelt bemærkning til Danmarks retsforbunds ordfører. Jeg hørte det ærede medlem hr. Viggo Starcke sige, da han talte om skatterne, at der var rundt om tusinder — eller måske sagde han mange danske hjem, det var i hvert fald de små hjem, han tænkte på —, hvor mennesker sad med fordrejede ansigter på grund af den frygtelige skattebyrde. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke kan da vist ikke være uvidende om, at der her i landet med hensyn til skatteforpligtelser gælder bestemmelser, som i stor udstrækning letter den almindelige skattebyrde for de små hjem i Danmark, og når det ærede medlem taler således, så må han, hvis han vil betragtes som en velorienteret politiker, tale mod bedre vidende.

Jeg vil endvidere gerne sige til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, som mønstrede